

Chambre des Représentants

SESSION 1964-1965.

1er AVRIL 1965.

PROJET DE LOI

relatif à l'assurance obligatoire de la responsabilité
en matière de véhicules automoteurs.

AMENDEMENTS PRESENTES PAR LE GOUVERNEMENT.

Art. 6.

Remplacer le texte de cet article par ce qui suit :

« § 1er. L'immatriculation d'un véhicule automobile est subordonnée à la couverture conforme aux dispositions de la présente loi de la responsabilité civile à laquelle ce véhicule peut donner lieu.

» Le Roi réglemente la délivrance et la restitution de la marque d'immatriculation.

» Sauf dans les cas prévus à l'article 9, la délivrance de la plaque provinciale d'un cyclomoteur non soumis à l'immatriculation est subordonnée à l'attestation d'un assureur agréé portant sur l'existence d'un contrat d'assurance en cours qui répond aux conditions de la présente loi et couvre le demandeur jusqu'au 31 décembre de l'année dont la plaque porte le millésime.

» § 2. Aucun véhicule automoteur ne peut être mis en circulation sur la voie publique ou un terrain ouvert au public sans qu'il soit satisfait aux prescriptions suivantes :

» 1° Si le véhicule est immatriculé en Belgique, il doit être muni de la marque d'immatriculation correspondant aux mentions du certificat d'immatriculation;

» 2° Si le véhicule est un cyclomoteur non soumis à l'immatriculation et qu'il a son stationnement habituel en Belgique, il doit être muni de la plaque provinciale portant le millésime de l'année en cours ou celui de l'année suivante;

» 3° Si le véhicule a son stationnement habituel à l'étranger, le conducteur doit pouvoir établir par les moyens de preuve déterminés par le Roi que le véhicule est admis à

Voir :

851 (1963-1964) :

— N° 1 : Projet de loi.

— N° 2 : Amendements.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1964-1965.

1 APRIL 1965.

WETSONTWERP

betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.

AMENDEMENTEN VOORGESTELD DOOR DE REGERING.

Art. 6.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

« § 1. Geen motorrijtuig mag worden ingeschreven als het niet overeenkomstig deze wet is gedekt tegen de burgerrechtelijke aansprakelijkheid waartoe het aanleiding kan geven.

» De Koning regelt de afgifte van de nummerplaten en hun inlevering.

» Behalve in de gevallen van artikel 9, mag geen provinciale plaat voor een rijwiel met hulpmotor worden afgegeven dan tegen overlegging van een bewijs van een toegelaten verzekeraar betreffende het bestaan van een lopend verzekeringscontract dat aan de eisen van deze wet voldoet en de verzoeker dekking geeft tot de 31^e december van het jaar dat op de nummerplaat voorkomt.

» § 2. Geen motorrijtuig mag op de openbare weg of op een terrein dat voor het publiek toegankelijk is in het verkeer worden gebracht indien niet aan de hiernavolgende voorschriften is voldaan :

» 1° Als het motorrijtuig in België is ingeschreven moet het voorzien zijn van de nummerplaat die overeenstemt met de vermeldingen in het inschrijvingsbewijs;

» 2° Als het motorrijtuig een niet aan inschrijving onderworpen rijwiel met hulpmotor is dat gewoonlijk in België is gestald, moet het voorzien zijn van de provinciale plaat waarop het jaartal van het lopende of van het daaropvolgende jaar voorkomt;

» 3° Als het motorrijtuig gewoonlijk in het buitenland is gestald, moet de bestuurder, aan de hand van de door de Koning bepaalde bewijsmiddelen, kunnen aantonen dat het

Zie :

851 (1963-1964) :

— N° 1 : Wetsontwerp.

— N° 2 : Amendementen.

circuler en Belgique en vertu de l'article 2 de la présente loi ou en vertu d'un traité international. »

JUSTIFICATION.

Sans qu'il soit touché en rien au système organisé par le projet, il est proposé de modifier l'article 6 pour rencontrer les besoins techniques des services de l'immatriculation de l'Office de la Circulation routière.

Le premier alinéa du paragraphe premier énonce simplement le principe du lien que la loi veut établir entre l'immatriculation et l'assurance. Le deuxième alinéa confie au Roi le soin de prendre les dispositions réglementaires quant aux opérations qui doivent concrétiser ce lien. Le troisième alinéa reprend à peu près les termes du projet. Il ajoute toutefois :

a) qu'il ne s'applique pas aux cyclomoteurs qui pourraient être privilégiés de l'Etat ou d'un organisme dispensé de l'obligation d'assurance;

b) qu'il ne s'applique qu'aux cyclomoteurs non soumis à l'obligation d'immatriculation; il se peut en effet qu'à plus ou moins bref délai certaines catégories de cyclomoteurs soient soumis à l'immatriculation; si cette éventualité se réalise, l'alinéa premier leur deviendrait automatiquement applicable.

Le 1° du § 2 est simplifié. Sans assurance, ou pour les véhicules visés à l'article 9 sans couverture similaire, le certificat d'immatriculation ne peut être délivré ou mis à jour, « la plaque » ne peut être délivrée ou conservée. Le certificat d'immatriculation contient par conséquent des mentions permettant d'identifier rapidement l'assureur ou l'organisme dispensé. Il devient dès lors inutile de prévoir un certificat d'assurance ou un autre document que le certificat d'immatriculation pour faciliter l'identification de l'assureur, sous peine de multiplier sans nécessité et à l'encontre de ses vœux maintes fois formulés, les documents dont doit se munir l'automobiliste.

Le 2° est modifié pour les mêmes raisons que le troisième alinéa du paragraphe premier.

Le 3° prévoit que des mesures réglementaires sont à prendre pour permettre aux autorités belges de savoir si la responsabilité civile à laquelle peut donner lieu un véhicule automateur venant de l'étranger et admis à circuler temporairement en Belgique, est bien couverte conformément à la loi belge.

Le § 3 devient dès lors sans objet et peut être avantageusement supprimé.

Art. 14.

A la 1re ligne de cet article, remplacer les mots :

« Sans préjudice des dispositions de l'article 16, »

par les mots :

« Sans préjudice des dispositions de la section 2 du présent chapitre, »

JUSTIFICATION.

L'alinéa 1er de l'article 14 prévoit que sans préjudice des dispositions de l'article 16 aucune nullité, exception ou déchéance dérivant de la loi ou du contrat d'assurance ne peut être opposée par l'assureur à la personne lésée.

L'article 16, auquel il est fait référence, fait en réalité partie d'un ensemble de dispositions relatives à l'opposabilité aux personnes lésées des événements ou clauses qui mettent fin au contrat d'assurance, suspendent celui-ci ou la garantie qui en fait l'objet. Le renvoi au seul article 16 risque dès lors d'engendrer la confusion et il importe que la référence porte sur l'ensemble des dispositions de la section 2 du chapitre, à savoir les articles 15 à 18.

Art. 19.

Au § 2, 1re ligne, après les mots :

« Les assureurs sont »,

insérer ce qui suit :

« , à l'exclusion du bureau prévu à l'article 2, § 2, de la présente loi, »

motorrijtuig krachtens artikel 2 van deze wet of op grond van een internationaal verdrag tot het verkeer in België is toegelaten. »

VERANTWOORDING.

Zonder in iets te raken aan het stelsel dat in het ontwerp is uitgewerkt, wordt de wijziging van artikel 6 voorgesteld om tegemoet te komen aan de technische behoeften van de inschrijvingsdiensten van de Dienst voor het Wegverkeer.

In het eerste lid van de eerste paragraaf ligt slechts de beginselverklaring besloten dat de wet de inschrijving wil koppelen aan de verzekering. Het tweede lid draagt aan de Koning op de verordeningsbepalingen uit te vaardigen om dit concreet uit te werken. Het derde lid herhaalt nagenoeg letterlijk de bewoordingen van het ontwerp. Daaraan wordt echter toegevoegd :

a) dat het geen toepassing vindt op rijwielen met hulpmotor die mochten toebehoren aan de Staat of instellingen die van de verzekeringsverplichting zijn vrijgesteld;

b) dat het alleen toepasselijk is op rijwielen met hulpmotor die niet aan inschrijving onderworpen zijn; het is immers mogelijk dat op een gegeven ogenblik voor bepaalde categorieën van rijwielen met hulpmotor de inschrijving wordt opgelegd; als dit geschiedt zal het eerste lid automatisch op deze toepassing vinden.

Het 1° van § 2 werd vereenvoudigd. Zonder verzekering, of voor de voertuigen bedoeld in artikel 9, zonder gelijkaardige dekking, mag het inschrijvingsbewijs niet worden afgegeven of bijgewerkt, mag de kenplaat niet worden afgegeven of behouden. Het zal dus het inschrijvingsbewijs zijn waarin de vermeldingen komen die de vlugge identificatie van de verzekeraar of de vrijgestelde instelling moet mogelijk maken, waardoor het overbodig wordt een verzekeringsbewijs of een ander document dan het inschrijvingsbewijs voor te schrijven, om de identificatie van de verzekeraar te vergemakkelijken. Zo wordt de reeds vaak aangeklaagde vermenigvuldiging voorkomen van de documenten waarvan de automobilist zich moet voorzien.

Het 2° wordt gewijzigd om dezelfde reden als voor het derde lid van de eerste paragraaf.

Het 3° bepaalt dat verordeningsmaatregelen moeten worden genomen om aan de Belgische autoriteiten de mogelijkheid te geven na te gaan of de burgerrechtelijke aansprakelijkheid waartoe motorrijtuigen uit het buitenland aanleiding kunnen geven, die tijdelijk tot het verkeer in België toegelaten worden, wel degelijk overeenkomstig de Belgische wet gedekt is.

De derde paragraaf heeft aldus geen reden van bestaan meer en kan best vervallen.

Art. 14.

Op de 1ste regel van dit artikel de woorden :

« Onverminderd het bepaalde in artikel 16. »,

vervangen door wat volgt :

« Onverminderd het bepaalde in afdeling 2 van dit hoofdstuk, »

VERANTWOORDING.

Het eerste lid van artikel 14 stelt dat, onverminderd het bepaalde in artikel 16, geen uit de wet of het verzekeringscontract voortvloeiende nietigheid, exceptie of verval door een verzekeraar tegen een benadeelde kan worden ingeroepen.

Artikel 16, waarnaar wordt verwezen, behoort in feite tot een geheel van bepalingen betreffende de tegenwerping aan benadeelden van gebeurtenissen of bedingen die een verzekeringscontract beëindigen, dan wel dit contract of de waarborg waarover het loopt opschorsen. De enkele aanhaling van artikel 16 kan dus tot verwarring leiden zodat het beter is de verwijzing te doen slaan op de gezamenlijke bepalingen van afdeling 2 van het hoofdstuk, te weten de artikelen 15 tot 18.

Art. 19.

In § 2, op de 1ste regel, na het woord :

« verzekeraars »

invoeving van de woorden :

« met uitzondering van het bureau bedoeld in artikel 2, § 2, van deze wet. »

JUSTIFICATION.

Le § 2 de l'article 19 prévoit que les assureurs sont solidairement tenus d'effectuer au Fonds commun de garantie les versements nécessaires pour l'accomplissement de sa mission et pour assurer ses frais de fonctionnement. Or, par assureur, la définition de l'article 1er entend non seulement l'entreprise d'assurance agréée mais également le bureau chargé du règlement des dommages causés en Belgique par des véhicules ayant leur stationnement habituel à l'étranger. Il importe en conséquence d'exclure expressément le bureau belge de ces versements solidaires.

Art. 20.

1. — Remplacer la première phrase du § 1er par ce qui suit :

« § 1er. La personne lésée peut obtenir du Fonds commun de garantie la réparation des dommages résultant de lésions corporelles causées par un véhicule automoteur. »

JUSTIFICATION.

Le § 1er de l'article 20 mentionne dans son 1er alinéa la personne lésée à laquelle un dommage corporel a été causé par un véhicule automoteur, ce qui lui permet d'obtenir du Fonds commun de garantie la réparation de son dommage dans certains cas énumérés par le projet. Cette rédaction est susceptible de semer un doute quant à la possibilité pour une personne lésée victime d'un dommage indirect (exemple la veuve) de réclamer également réparation de son préjudice. Aussi la rédaction nouvelle, conforme à celle de l'article 1er de l'arrêté royal du 5 janvier 1957 déterminant les conditions d'octroi et l'étendue des droits des personnes lésées à l'égard du Fonds commun de garantie prévu par la loi du 1er juillet 1956, est-elle suggérée pour éviter cette possibilité d'équivoque.

2. — Au dernier alinéa du § 1er, 1re ligne, ajouter après les mots :

« au 2° »

le chiffre :

« 3° ».

JUSTIFICATION.

On ne voit pas quelle différence fondamentale existerait entre le cas prévu au 2° (non-assurance) et le cas prévu au 3° (vol et violence). On peut donc prévoir que l'extension des obligations du Fonds commun de garantie à l'indemnisation des dégâts matériels, si elle est décidée par le Roi, s'applique dans certaines limites aux cas prévus tant au 2° qu'au 3°.

Art. 23.

Au § 1er, remplacer le 2° alinéa par ce qui suit :

« Il réglemente leur activité et en organise le contrôle. Il peut déterminer les normes auxquelles doivent satisfaire les tarifs et fixer leurs limites. »

JUSTIFICATION.

Le texte du projet n° 851/1 ne permet que la fixation de la limite maximum et néglige celle de fixer également les minima; cette dernière mesure pourrait utilement dans certains cas, être prise par le service de contrôle en vue de garantir l'exécution des obligations des assureurs.

C'est pourquoi le texte proposé précise « fixer leurs limites ».

D'autre part, l'emploi du mot « primes » est inadéquat, car la prime est le prix d'un risque individualisé, alors que la notion normative est celle du tarif; c'est le tarif qui est la base de la fixation des primes dont le niveau dans tel ou tel cas particulier, doit pouvoir tenir compte de certains facteurs propres au risque assuré.

C'est pourquoi l'emploi du mot « tarif » est proposé.

VERANTWOORDING.

De tweede paragraaf van artikel 19 bepaalt dat de verzekeraars er hoofdelijk toe gehouden zijn aan het Gemeenschappelijk Waarborgfonds de stortingen te doen die voor het vervullen van zijn opdracht en voor zijn werkingskosten nodig zijn. Volgens artikel 1 wordt echter onder verzekeraar verstaan niet alleen de verzekeringsonderneming die door de Koning is toegelaten, maar ook het bureau belast met de afwikkeling van de schaden welke in België zijn veroorzaakt door motorrijtuigen die gewoonlijk in het buitenland zijn gestald. Het ligt voor de hand dat het Belgisch bureau uitdrukkelijk van die hoofdelijke stortingen moet worden ontheven.

Art. 20.

1. — De eerste volzin van § 1 vervangen door wat volgt :

« § 1. De benadeelde kan van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds de vergoeding bekomen van de schade voortvloeiende uit lichamelijke letsels, veroorzaakt door een motorrijtuig. »

VERANTWOORDING.

De eerste paragraaf van artikel 20 vermeldt in zijn eerste lid de benadeelde aan wie door een motorrijtuig lichamelijke schade is veroorzaakt, wat hem aanspraak geeft op de vergoeding van zijn schade door het Gemeenschappelijk Waarborgfonds in bepaalde gevallen die in het ontwerp worden genoemd. Deze lezing kan twijfel doen ontstaan omtrent de aanspraak op schadeloosstelling van een benadeelde die het slachtoffer is van onrechtstreekse schade (bijvoorbeeld de weduwe). Er wordt dan ook een nieuwe lezing voorgesteld die aansluit bij die van artikel 1 van het koninklijk besluit van 5 januari 1957 tot bepaling van de toekenningsvoorwaarden en van de omvang der rechten van de benadeelden tegenover het Gemeenschappelijk Waarborgfonds, bedoeld bij de wet van 1 juli 1956 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, zodat een mogelijke dubbelzinnigheid wordt uitgesloten.

2. — In het laatste lid van § 1, 1ste regel, na de woorden :

« onder 2° »,

het cijfer bijvoegen :

« 3° ».

VERANTWOORDING.

Men ziet niet in welk fundamenteel verschil er zou bestaan tussen het geval onder 2° (niet-verzekering) en het geval onder 3° (diefstal en geweldpleging). De regel is dus te stellen, dat de uitbreiding van de verplichtingen van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds tot vergoeding van de materiële schade, als de Koning daartoe beslist, binnen zekere grenzen zowel toepasselijk zal zijn op de gevallen onder 3° als op die onder 2°.

Art. 23.

In § 1, het tweede lid vervangen door wat volgt :

« Hij stelt de regelen vast voor hun werking en organiseert het toezicht daarop. Hij kan de normen vaststellen waaraan de tarieven moeten voldoen en de grensbedragen hiervan bepalen. »

VERANTWOORDING.

Het ontwerp n° 851/1 biedt alleen de mogelijkheid om de maximumbedragen te bepalen en laat de minimumbedragen in het midden; een maatregel betreffende deze laatste kan in zekere gevallen de controledienst nuttig voorkomen, met het oog op de waarborg van de nakoming van de verplichtingen van de verzekeraars.

Daarom spreekt de voorgestelde tekst van de « grensbedragen ».

Voorts is het woord « primes » minder juist omdat de premie de prijs is van een geïndividualiseerd risico, terwijl het tarief de eigenlijke norm uitmaakt en de grondslag vormt voor de vaststelling van de premie, waarvan het bedrag voor een bijzonder geval moet kunnen worden vastgesteld, rekening houdend met bepaalde factoren die eigen zijn aan het verzekerde risico.

Daarom wordt voorgesteld het woord « tarief » te gebruiken.

Enfin, le texte du projet fait au Roi l'obligation de déterminer les taux maxima.

Si le texte n'était seulement modifié que comme ci-dessus, le Roi aurait également l'obligation de déterminer un taux minimum. Or, la conjoncture peut être telle que l'autorité de contrôle soit amenée à renoncer à intervenir pour la fixation d'une limite, dans un sens ou dans un autre.

Il nous paraît donc plus opportun de laisser au Roi le pouvoir d'intervenir sans l'y contraindre.

Art. 26.

Après le 1er alinéa, insérer un nouvel alinéa libellé comme suit :

« Il peut notamment imposer aux preneurs d'assurances dans la mesure nécessaire pour indemniser les personnes lésées le versement d'une prime complémentaire, sans que cette dernière prime puisse en aucun cas être supérieure à la dernière prime annuelle. »

JUSTIFICATION.

Parmi les cas dans lesquels la personne lésée peut obtenir du Fonds commun de garantie la réparation de son dommage figure au § 1er de l'article 20 une disposition nouvelle introduite par le projet, visant en fait surtout le cas de faillite d'un assureur :

« ... 4° celui où l'assureur agréé, débiteur des indemnités, ayant renoncé à l'agrément ou ayant fait l'objet de la mesure de retrait d'agrément prévue à l'article 23, § 1er, est en défaut d'exécuter ses obligations. »

Or, les assureurs ne disposent ni de moyens de contrôle, ni de moyens d'action pour prévenir la défaillance de l'un d'entre eux.

Très souvent, ils auront été victimes des pratiques de concurrence déraisonnables qui seront à l'origine de cette défaillance.

Si l'intervention du Fonds commun de garantie restait limitée à la réparation des dommages corporels, comme c'est le cas dans la législation actuelle, la charge de l'indemnisation des victimes en cas de défaillance de l'assureur (art. 20, § 1er, 4°, du projet) serait supportable.

Mais, l'article 20, § 1er, dernier alinéa, donne la faculté au Roi d'étendre les obligations du Fonds commun de garantie à l'indemnisation des dégâts matériels notamment pour le cas de défaillance de l'assureur.

Le recours du Fonds commun de garantie (art. 20, § 2, alinéa 1er) qui a payé le dommage contre la personne responsable pourra par l'adjonction proposée être en fait réduit ou supprimé, puisque le rappel de prime permettra généralement à la compagnie défaillante de faire face à ses obligations.

Mais l'exercice de tels recours, en cas de défaillance de l'assureur, sera fondé sur le hasard puisque ces recours n'atteindront que les personnes responsables de sinistres non encore réglés et dans une mesure qui peut être considérable pour nombre d'entre elles.

Le système proposé par l'insertion de ce nouvel alinéa aurait le mérite :

1° de tempérer l'intervention du Fonds de garantie et, par voie de conséquence, celle de la masse des automobilistes assurés;

2° d'appliquer à la solution du problème considéré le principe essentiel de l'assurance, c'est-à-dire, la répartition des risques entre une collectivité d'assurés groupés au sein d'une même entreprise d'assurance;

3° de faire supporter à cette collectivité, que l'on peut présumer avoir, jusqu'au moment de la faillite, profité de la tarification insuffisante qui a contribué à la provoquer, une charge modérée et dont le maximum sera fixé dans la loi;

4° de rétablir entre les divers assurés de l'entreprise défaillante la justice distributive compromise par l'effet de la répartition des échéances, plus ou moins rapprochées du moment de la faillite.

Comme il suffit généralement à l'assureur de réserves atteignant 125 % de l'encaissement annuel pour faire face à ses engagements différés, il est peu probable que dans un régime d'assurance contrôlée, le découvert puisse dépasser le montant d'un encaissement annuel.

De tekst van het ontwerp legt ten slotte aan de Koning de verplichting op de maximumbedragen vast te stellen.

Als die tekst alleen gewijzigd werd als hierboven zou de Koning ook de verplichting hebben de minimumbedragen vast te stellen. De toestand kan echter zo zijn dat de toezichtsautoriteit het niet geboden acht de grensbedragen in de ene of andere zin vast te stellen.

Daarom lijkt het ons beter de Koning de mogelijkheid te geven op te treden, en hem daartoe niet te dwingen.

Art. 26.

Na het eerste lid, een nieuw lid invoegen dat luidt als volgt :

« Hij kan met name in de mate waarin zulks ter schadeloosstelling van benadeelden nodig is, aan de verzekeringsnemers de storting opleggen van een aanvullende premie die in geen geval hoger mag zijn dan de laatste jaarlijkse premie. »

VERANTWOORDING.

Onder de gevallen waarin de benadeelde van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds de vergoeding van zijn schade kan bekomen, vindt men in § 1 van artikel 20 een nieuwe bepaling, door het ontwerp ingevoerd, vooral bedoeld voor het geval van faillissement van de verzekeraar :

« ... 4° wanneer de toegelaten verzekeraar, die de schadeloosstelling verschuldigd is, zijn verplichtingen niet nakomt, terwijl hij van de toelating heeft afgezien of terwijl op hem de in artikel 23, § 1, bedoelde maatregel van intrekking is toegepast. »

De verzekeraars, beschikken niet over de controle- of actiemiddelen om te voorkomen dat een van hen in gebreke blijft.

Vaak zullen zij dan het slachtoffer zijn van onredelijke mededingingspraktijken die tot die toestand leiden.

Als het optreden van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds tot de vergoeding van lichamelijke schade beperkt bleef, zoals dit het geval is in de huidige wetgeving, zou de last van de schadeloosstelling van de slachtoffers, ingeval de verzekeraar in gebreke blijft (art. 20, § 1, 4°, van het ontwerp), draagbaar zijn.

Artikel 20, § 1, laatste lid, geeft echter aan de Koning de mogelijkheid om de verplichtingen van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds uit te breiden tot stoffelijke schade, inzonderheid als de verzekeraar in gebreke blijft.

Het verhaal van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds (art. 20, § 2, eerste lid) dat de schade heeft betaald tegen de aansprakelijke persoon, zal door de voorgestelde toevoeging in feite verminderd worden of vervallen, aangezien de navordering van de premie over 'algemeen de gebrekkige maatschappij in staat zal stellen aan haar verplichtingen te voldoen.

Zodanig verhaal zal evenwel ingeval de verzekeraar in gebreke is, slechts twijfelachtig zijn, daar het enkel de aansprakelijke personen van nog niet geregelde schadegevallen zal treffen en velen soms zeer zwaar.

Het stelsel dat door de invoeging van dit nieuwe lid wordt voorgesteld heeft de verdienste :

1° de bijdrage van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds en bijgevolg die van de massa van de verzekerde automobilisten te matigen;

2° het beschouwde vraagstuk op te lossen op grond van het wezenlijke beginsel van de verzekering, te weten de verdeling van het risico onder een gemeenschap van verzekerden, verenigd in eenzelfde verzekeringsonderneming;

3° aan een gemeenschap, waarvan kan worden gezegd dat zij tot aan het faillissement bevoordeeld werd door een ontoereikende tariefregeling die tot die toestand heeft bijgedragen, een gematigde last op te leggen waarvan het maximum door de Koning zal worden vastgesteld;

4° onder de verschillende verzekerden van de in gebreke zijnde verzekering de verdelende rechtvaardigheid te herstellen die in het gedrag werd gebracht door de spreiding van de al dan niet dicht bij de datum van het faillissement gelegen vervaldagen.

Daar het gewoonlijk voldoende is dat de verzekeraar beschikt over reserves gelijk aan 125 t.h. van de jaarlijkse geïnde bedragen om zijn uitgestelde verplichtingen na te komen, is het weinig waarschijnlijk dat in een stelsel van gecontroleerde verzekering het tekort het bedrag van de jaarlijkse incassering zal overschrijden.

Le système ainsi proposé permet de faire supporter au preneur d'assurance de l'entreprise défailante un rappel de prime dont le maximum ne pourrait dépasser le montant de la dernière prime annuelle. Toutefois, un tel rappel n'aura pas un caractère automatique, pourra ne pas être effectué et devra dans chaque cas d'espèce faire l'objet d'un arrêté royal.

Het aldus voorgestelde stelsel maakt het mogelijk ten laste van de verzekeringnemer van een in gebreke zijnde onderneming een navordering van premie te heffen waarvan het maximum niet hoger kan zijn dan het bedrag van de jaarlijkse premie. Deze navordering zal echter niet automatisch kunnen geschieden; het blijft mogelijk haar niet op te leggen en ze zal in ieder bijzonder geval door een koninklijk besluit moeten worden gelast.

Le Ministre de la Justice,

De Minister van Justitie,

P. VERMEYLEN.

Le Ministre des Affaires économiques et de l'Energie,

De Minister van Economische Zaken en Energie,

A. SPINOY.
